

Arrest

nr. 101 035 van 16 april 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 10 april 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 april 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 april 2013 werd aan de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die aan verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten [S.M.] geboren te [T.], op (in) 27.03.1991 van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van art. 16 (1) c en art 20 (1) c van de Verordening

Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan te België op 25.09.2007. Omdat volgens de Eurodac gegevensbank betrokkene vingerafdrukken op 12.08.2007 te Samos werden genomen, werd er op 13.11.2007 een overnameverzoek gedaan aan Griekenland. Op 16.01.2008 verklaarden de Griekse autoriteiten verantwoordelijk te zijn voor betrokkene asielaanvraag volgens artikel 10 (1) van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18.02.2003. Op 28.01.2008 werd deze asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing 'weigering van verblijf (26quater)'. Op 07.02.2008 werd betrokkene repatriëerd naar Athene.

Op 25.02.2013 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Uit de vingerafdrukkencontrole die op dezelfde dag plaats vond, blijkt dat betrokkene na zijn repatriëring naar Griekenland en voorafgaand aan zijn tweede asielaanvraag in België reeds het statuut van vluchteling heeft aangevraagd in Italië op 17.12.2012 (IT1MI09Y9Y).

Tijdens zijn interview op datum van 27.02.2013 verklaart betrokkene dat hij na zijn repatriëring naar Athene ongeveer drie jaar te Griekenland heeft verbleven. Hij reisde illegaal van Griekenland naar Italië, waar hij ongeveer twee jaar te Milaan zou verbleven hebben. Exacte datums geeft betrokkene niet. Hij reisde illegaal van Italië per trein via Frankrijk naar België, waar hij op 23.02.2013 aankwam,

Betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken wel in Italië werden genomen, maar dat hij daar geen asiel aanvroeg. Uit de controle van de vingerafdrukken blijkt echter zoals reeds gesteld dat er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd te Italië, namelijk te Milaan, Het is merkwaardig te noemen dat betrokkene niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat hij het statuut van vluchteling te Italië heeft aangevraagd.

Op basis van bovenstaande gegevens werd op 11.03.2013 een terugnameverzoek op basis van art 16 (1) c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 26.03.2013 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 20 (1) c van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18.02.2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 28.03.2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen (vraag 38), Betrokkene verklaart dat, omdat België het eerste land was waar hij asiel aanvroeg, hij steeds naar België zal worden repatriëerd indien hij ergens anders naar toe gaat. Overwegende dat betrokkene geen begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat België in het kader van zijn eerste asielaanvraag een terugnameakkoord verkreeg van Griekenland en dat Italië overeenkomstig art. 16 (1) c en art 20 (1) c van de Verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn tweede asielaanvraag in België. We merken op dat het volgen van de betrokkene in de keuze van het land waar betrokkene asiel aanvraagt, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker of zijn smokkelaar wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Bij vraag 38 verklaart betrokkene tevens dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene asielaanvraag in Italië zal worden behandeld en dat Italië asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten.

Er werd betrokkene tevens gevraagd of er met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen zijn, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat, met name Italië, zouden rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene antwoordt dat hij niet wenst terug te keren naar Italië of Griekenland omdat hij daar dakloos was. Betrokkene kan echter niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren.

De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29.04.2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene maakt op grond van concrete feiten en omstandigheden niet aannemelijk dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken verder op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België.

Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), 'The Italian approach to asylum: System and core problems', April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn asielinterview dat hij in goede gezondheid is (vraag 39), Hij bracht later geen attesten of andere elementen aan die heet tegendeel aantonen. De betrokkene zal trouwens in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in Italië de nodige medische zorgen verkrijgen. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. In Zweden zou hij een broer hebben die erkend vluchteling is. Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16 (1) c en art 20 (1) c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië”.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)”*

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent

voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In casu voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie alsook schending van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG .

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de

verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.2.2.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.5. In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel naar Italië. In de bestreden beslissing wordt inderdaad iets gezegd over de situatie in Italië doch blijkt dat er een selectieve lezing wordt gemaakt van de rapporten waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Verzoekende partij meent dat de werkelijke situatie niet wordt weergegeven en haalt citaten aan uit de rapporten. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat er ernstige problemen zijn in Italië met betrekking tot opvangcapaciteit. Tevens wordt gewezen op de enorme problemen door de overvloed van asielzoekers die naar Italië worden gestuurd. Verzoekende partij meent dat hierop geen antwoord wordt gegeven. De vage belofte in de bestreden beslissing dat de Italiaanse autoriteiten op voorhand verwittigd zullen worden en zodoende zullen zorgen voor aangepaste opvang kan bovendien niet worden hardgemaakt. Verzoekende partij verwijst naar het stuk 2 gevoegd aan het verzoekschrift en de besproken rapporten waaruit blijkt dat zij in Italië onmenselijk en vernederend behandeld zal worden aangezien haar asielaanvraag niet behandeld zal worden en er geen huisvesting is zodat zij op straat zal belanden. Volgens verzoekende partij beantwoordt de situatie in Italië niet aan de minimumnormen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG. De schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten is in deze rapporten bewezen.

3.3.2.2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat uit het door de verzoekende partij geciteerde arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

3.3.2.2.7. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken 0-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

3.3.2.2.8. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen"* en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2.9. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

3.3.2.2.10. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij haar overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij heeft, naar aanleiding van het zogenaamde Dublin-verhoor verklaard, wat zijn gezondheidstoestand betreft, geen problemen te hebben. Op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen, antwoordde zij weliswaar dat in Italië *"mensen zoals ik op straat [moeten] blijven. Ik geloof dat de andere landen mij toch terug naar België zullen sturen"*, maar zoals de verwerende partij terecht stelde in de bestreden beslissing maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de Italiaanse

autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren.

3.3.2.2.11. In casu wordt dan ook prima facie vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aantoot.

3.3.2.2.12. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert, aantoot dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.2.2.13. In casu voert de verzoekende partij aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in strijd met de Europese richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG.

3.3.2.2.14. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II verordening worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten geholpen worden om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten, en dat in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan. Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië in het recente verleden het voorwerp was van een uitzonderlijk immense toestroom van immigranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat de verzoeker blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Hieruit blijkt dat de verweerder daadwerkelijk is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de verweerder niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

3.3.2.2.15. De verzoekende partij citeert in casu uit dezelfde rapporten van NOAS en OSAR en stelt dat de verweerder een selectieve lezing van deze rapporten heeft gemaakt. Zij is van mening dat uit deze rapporten, alsook uit de andere hoger genoemde algemene informatie wel degelijk blijkt dat er in Italië sprake is van een dermate ernstige situatie dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling voor asielzoekers die worden teruggestuurd en dat de levensomstandigheden er voor asielzoekers niet aan de minimumnormen zoals voorzien in de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG voldoen.

3.3.2.2.16. Waar de verzoekende partij aangeeft dat het opvangsysteem en de dienstverlening in Italië fundamenteel tekortschiet en zij bij de overdracht naar dit land aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, hierbij verwijzend naar en citerend uit voormelde rapporten, en een krantenartikel, hecht de Raad waarde aan de rapporten van OSAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011 en NOAS, The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De verweerder steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoeker naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Uit de genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen zij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu, zijn er echter geen indicaties voorhanden dat de verzoeker zich in dat geval bevindt. In de Fiumicino luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij in zeer algemene bewoordingen stelt dat Italië haar asielaanvraag niet zal behandelen en dat zij er op de straat zou belanden daar er geen huisvesting is. Uit het NOAS rapport blijkt dat er weliswaar problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, doch dit is in casu niet het geval nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich bij haar aankomst op de luchthaven Fiumicino of elders kan richten.

3.3.2.2.17. De Raad kan dan ook de motieven van de bestreden beslissing bijtreden waar de verweerder stelt dat Italië asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden, dat er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten, dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht hebben omgezet, dat er geen aanwijzingen zijn dal dit niet correct is gebeurd, dat er op dit moment geen goede grond aanwezig is om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening, dat op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit kan worden vastgesteld, dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), dat het als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering kent en dat - indien nodig- voorlopige maatregelen kunnen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De algemene documentatie waarnaar de verzoekende partij verwijst (artikel van The Guardian) om aan te tonen dat haar overdracht naar Italië mogelijks een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, is te algemeen van aard. In de mate zij aldus van mening is dat haar asielaanvraag niet zal worden

behandeld in Italië, dat er geen huisvesting is voor asielzoekers, dat er een reëel risico is dat zij er op straat zou belanden en dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië niet voldoen aan de minimumnormen zoals vastgelegd in de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG, dient te worden opgemerkt dat de informatie waar zij naar verwijst niet van aard is om de gezaghebbende informatie die de verweerder in de bestreden beslissing heeft gehanteerd en die aan het administratief is toegevoegd (rapporten NOAS en OSAR) in concreto te weerleggen. Het artikel van Swissinfo dat ook nog bij het verzoekschrift werd gevoegd doet aan het voorgaande geen afbreuk. Integendeel, het stelt dat Italië wel degelijk voldoet aan de internationale standaard wat betreft asiel en dat de omstandigheden aldaar niet van die aard zijn dat mensen niet mogen worden teruggestuurd, maar maakt reserves voor wat betreft het terugsturen van kwetsbare groepen zoals families met kinderen en alleenstaande vrouwen enerzijds, en mensen die reeds een vorm van bescherming hebben gekregen anderzijds. De verzoekende partij kan niet worden beschouwd als behorend tot één van deze groepen en toont op het eerste gezicht dan ook niet aan dat de groep waartoe zij behoort, met name de asielzoekers die naar Italië worden overgebracht, op systematische wijze wordt blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De in zeer algemene bewoordingen aangevoerde schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG, zonder dat echter specifieke bepalingen uit deze richtlijnen worden geviseerd, is op het eerste gezicht niet ontvankelijk nu de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij zich op de rechtstreekse werking van deze richtlijnen kan beroepen.

3.3.2.2.18. Concluderend wordt vastgesteld dat de verzoekende partij prima facie niet aantoont dat zij persoonlijk in Italië het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en dat zij evenmin aantoont dat de algemene situatie in Italië, in het licht van de door haar geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat zij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten en artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Italië strijdig zou zijn met die bepalingen.

Prima facie wordt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt.

De verzoekende partij heeft bijgevolg geen verdedigbare grief aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat Griekenland verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag en dat zij ingeval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het recht verliest om in België of Griekenland beschermd te worden. Zij wijst er tot slot op dat de Italiaanse autoriteiten niet in staat zijn de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de rechten van de verzoeker te waarborgen, in strijd met de Europese richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85 EG en in strijd met artikel 3 van het EVRM, zodat zij zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in Italië.

Waar de verzoekende partij meent dat zij het recht verliest om in België of Griekenland beschermd te worden, merkt de Raad op dat zij niet aantoont in welke mate dit voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Aangezien Italië lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen is verbonden als België en Griekenland, bestaat er geen reden om aan te nemen dat de verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België of Griekenland, zodat niet is aangetoond dat het verlies aan bescherming door de Belgische of Griekse autoriteiten een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt nu de Italiaanse autoriteiten verzoekers asielaanvraag kunnen behandelen en zij aldus bescherming kan genieten in Italië en aldaar haar rechten dient uit te putten.

Waar de verzoekende partij stelt dat Italië niet in staat is de minimumnormen inzake de asielprocedure te waarborgen, dient te worden herhaald dat zij zulks niet concreet aantoont en dat zij met dit zeer algemeen betoog niet aantoont dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Met de loutere verwijzing naar de hoger in het verzoekschrift opgenomen middelen maakt de verzoekende partij bovendien niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent. Immers moeten in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk worden vervuld, zodat de in het verzoekschrift aangevoerde schendingen op zich niet dienstig kunnen worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig overtuigend argument wordt aangetoond. Verzoekers uiteenzettingen, die in essentie neerkomen op een beknopte samenvatting van de aangevoerde middelen, volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in casu niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. WIJNANTS